

Omul este om atâta timp cât vrea să știe de morală și se comportă ca atare, adică atâta timp cât este moral. Căci valorile cardinale (bine, frumos, adevăr, just, sacru) și fundamentele umanului (omenia, iubirea, cumpătarea, demnitatea, mila, generozitatea), nu doar că iriază din morală, ci – după împlinire prin înconștientizarea de sine – ele toate converg spre morală, mai exact spre acel strop de divinitate cu care fiecare dintre noi a fost înzestrat la facere.

Cândva, în perioada spiritualizării intensive din istoria omenirii în general, din cea creștină în special (Antichitate și Evul Mediu), era într-atât de riguros respectată și aplicată această cutumă a creației cu indiscutabila ei preferință pentru spiritul mântuitor reflectat în activismul său disciplinat, încât abaterile de la normele moral-juridice de conviețuire socială erau, potrivit legii talionului, aspru pedepsite prin uciderea criminalului dovedit, lapidarea femeii necredincioase, punerea la stâlpul infamiei sau – după caz – tăierea mâinii hoțului prins, iar mai târziu, în plin Ev Mediu, prin înspăimântătoarea varietate a torturilor întrebuințate de Inchiziție împotriva nefericiților căzuți în mâinile ei și prin frecventele condamnări la arderea pe rug pronunțate de judecători, de regulă împotriva vrăjitoarelor, ereticilor și sodomiților, uneori (cazul lui Giordano Bruno) și împotriva unor gânditori etichetați eretici doar pentru faptul că deveneau adversarii dogmelor obscurantiste prin ideile îndrăznețe pe care le susțineau...

Evident, omul modern și civilizată nu putea să nu se îngrozească de barbaria principiului juridic *ochi pentru ochi și dinte pentru dinte*, el care simțea doar dezgust și disconfort când întâlnea enormele suferințe ale dezmoșteniților, care punea umărul la accentuarea inegalității sociale și care considera că-i un act de patriotism să-i facă harcea-parcea pe toți adversarii țării sale.

Așa că s-a făcut luntre și punte ca pedeapsa cu moartea să fie scoasă de toate popoarele Europei din codurile lor penale (că, de, Europa unită nu vrea moartea răufăcătorului, ci întoarcerea acestuia la fărâdelegi și mai cumplite!) și ca pușcăriașii să se simtă oleacă mai bine ca la sanatoriu, chit că în acest mod paradoxal nelegiuirea nu-i nici măcar deranjată, necum să fie stopată.

Unde mai pui faptul că întemnițații au toate drepturile din lume (dreptul la hrană consistentă, celulă confortabilă, veșminte, asistență medicală și instruire pe cheltuiala statului, dreptul la relaxare, vorbitor, pachet, ba chiar și la relații sexuale în camere special amenajate, nu în ultimul rând dreptul să se revolte atunci când nu sunt tratați conform normelor europene, bată-le vina, ori atunci când comandantul închisorii este schimbat fără consultarea lor prealabilă, precum și dreptul de-a ieși la muncă doar atunci când vor mușchii lor, deși în cazul hoților mari și mici, de la care nu s-a recuperat paguba în momentul arestării, munca se impune ca o firească obligație până la recuperarea integrală a prejudiciului cauzat), dar este de-a dreptul ridicol procentajul cu care aceștia înțeleg să se achite de singura lor obligație față de societate – aceea ca prin căință sinceră să se vindece de boala călcării pe bec, astfel încât după ispășirea pedepsei, compatrioții lor să nu mai aibă motive să-i privească cu teamă, rețineră sau suspiciune.

Altfel spus, fostul pușcăriaș să facă în așa fel, încât perioada de detenție să fie deodată pentru el o dureroasă încercare și o severă învățătură de minte pentru tot restul vieții, iar prin comportamentul de care va da dovadă, în ochii semenilor să apară ca un nefericit accident.

Din păcate, grosul penalilor nici vorbă să renunțe la năravuri, ci recidivează într-un mod chiar mai grosier ca la abaterea anterioară, fie că urmăresc să se răzbune pentru sancțiunea încasată (sunt în război cu societatea și instituțiile ei coercitive), fie că vor să recupereze timpul irosit la mititica: hoțul mărunț se uită cu admirație la tâlhar, violatorul se vrea un Don Juan dat dracului, criminalul de duzină își fixează ca model asasinul în serie...

Cum starea infracțională în România postdecembristă este mai mult decât îngrijorătoare, fapt cu prisosință ilustrat de insuficienta capacitate a pușcăriilor existente pentru numărul în continuă creștere al condamnaților ce-și așteaptă rândul, iată câteva dintre măsurile care trebuie urgent luate pentru limpezirea cât de cât a spectrului nostru politic și ținerea corupției sub control, chiar cu riscul ca Uniunea Europeană să se supere că românii și-au luat nasul la purtare cu unele reforme mult prea radicale:

1. Organizarea de îndată a unui referendum pentru schimbarea actualei Constituții, așa încât noua Constituție să renunțe la echivocul statut de republică semiprezidențială, să precizeze noul statut politic al României (republică parlamentară, republică prezidențială sau – cine știe – poate că monarhie constituțională), să fie cât se poate de limpede prevăzute atribuțiile interne și externe ale șefului statului și, pentru a elimina toate suspiciunile în legătură cu neindepenđența Justiției, judecătorii de la Curtea Constituțională și de la Înalta Curte de Casație și Justiție să fie

Morala câșă a omului zilelor noastre (autor George Petrovai)

Scris de George Petrovai
Duminică, 09 August 2015 09:48 -

desemnați prin votul liber exprimat al cetățenilor;

2. Chiar dacă nu va fi aplicată decât în situații cu totul și totul excepționale (asasini în serie, trădători, violatori înrăiți etc.), *în noul Cod Penal să fie reintrodusă pedeapsa cu moartea* (asta ar contribui simțitor la scăderea ratei infracționalității) și să fie explicit prevăzută *punerea sub sechestru a averilor dobândite pe căi nelegiuite* (asta ar contribui nu numai la plata datoriilor externe, ci și la dinamizarea întregii vieți sociale).

N.B. Prin găselnița numită etică, omul modern speră să poată umple golul apărut în mintea și inima lui după izgonirea principiilor morale. Numai că morala este evanghelia spirituală pentru viața de apoi, pe când etica este evanghelia socială pentru viața de aici .

AUTOR: George Petrovai

8 august 2015

Sighetu-Marmatiei